

Sygn. akt XI GC 637/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,
w składzie:

Przewodniczący: A. W.

Protokolant: Przemysław Badurka

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 roku w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 53 083,79 zł (pięćdziesiąt trzy tysiące osiemdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt dziewięć grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 8586,15 zł (osiem tysięcy pięćset osiemdziesiąt sześć złotych i piętnaście groszy) od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 1557,22 zł (tysiąc pięćset pięćdziesiąt siedem złotych i dwadzieścia dwa grosze) od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

- 37 269 zł (trzydzieści siedem tysięcy dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 5671,42 zł (pięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt jeden złotych i czterdzieści dwa grosze) od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7128 zł (siedem tysięcy sto dwadzieścia osiem złotych) tytułem kosztów procesu

Sygnatura akt: XI GC 637/16

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lutego 2016 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej B. A. & Co. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 53 443,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wskazanych w pozwie kwot i dat oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwana wynajmuje od niej część nieruchomości położonej na lotnisku w G., na której posadowiony został nośnik reklamowy. Według powódki zgodnie z łączącymi strony umową należy jej się wynagrodzenie z tytułu czynszu oraz doprowadzenia energii elektrycznej. Powódka podniosła, że dochodzi od pozwanej zapłaty kwoty 53443,79 zł na którą składają się kwoty za zużytą energię elektryczną: 8586,15 zł tytułem należności głównej i (...),22 z tytułem skapitalizowanych odsetek na dzień 31 grudnia 2015 r. oraz kwoty za czynsz najmu: 37 629 zł tytułem należności głównej i 5671,42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek na dzień 31 grudnia 2015 r.

Po wydaniu w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana złożyła sprzeciw, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko pozwana wskazała, że nie kwestionuje świadczenia usług w postaci udostępniania części nieruchomości przez powódkę. Wskazała natomiast, że płaciła powódce czynsz najmu i opłaty za zużytą energię zgodnie z wystawionymi fakturami. Ponadto pozwana zakwestionowała sposób wyliczenia odsetek skapitalizowanych odsetek przedstawionych w pozwie, zwłaszcza z uwagi na postanowienie sądu w przedmiocie ustalenia wartości przedmiotu sporu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarły w dniu 15 listopada 2007 r. umowę najmu. Na podstawie aneksu do tej umowy z dnia 2 stycznia 2009 r. na wszelkie prawa i obowiązki wynikające z umowy zostały przelane przez (...) sp. z o.o. na (...) sp. z o.o.

Przedmiotem umowy było wynajęcie przez powódkę pozwanej fragmentu działki celem posadowienia na niej nośnika reklamowego. W § 4 umowy strony określiły, że najemca będzie płacić wynajmującemu miesięczny czynsz w wysokości stawki podstawowej 1 800 zł netto. Nadto w § 5 najemca zobowiązał się regulować należność za zużytą energię elektryczną. Zarówno czynsz jak i należność za energię najemca zobowiązał się płacić na podstawie faktury wystawionej przez wynajmującego.

Dowód: umowa najmu, k. 13-16, wydruk maila, k. 60, aneks do umowy najmu, k. 17-18.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie od dnia 31 grudnia 2012 r. do dnia 31 października 2015 r. wystawiła na rzecz pozwanej 34 faktury z tytułu wynagrodzenia za zużytą energię na łączną kwotę 8586,15 zł brutto. W każdej fakturze został wskazany termin zapłaty na 14 dni od daty wystawienia faktury.

Powódka wystawiła również cztery faktury na rzecz pozwanej z tytułu czynszu najmu z dnia 13 maja 2014 r., 12 czerwca 2014 r., 8 lipca 2014 r. oraz 8 sierpnia 2014 r. na łączną kwotę brutto 37269 zł. W każdej z tych faktur został również wskazany termin zapłaty na 14 dni od daty wystawienia faktury.

Dowód: faktury, k. 19-56.

Powódka w dniu 14 maja 2014 r. mailem poinformowała pozwaną o zaległości z tytułu wystawionych faktur oraz o rozłożeniu tej należności na raty. Jednocześnie poinformowała pozwaną, że w przypadku nie wywiązania się z harmonogramu spłat będą naliczane odsetki zgodnie z umową i będzie się domagać całej należnej kwoty.

Dowód: wydruk maila, k. 57-58.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z łączącej go z pozwaną umowy najmu oznaczonego fragmentu nieruchomości. Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Mamy więc do

czynienia z umową wzajemną w której odpowiednikiem świadczenia jednej strony (wynajmującego, a więc powódki) polegającego na oddaniu rzeczy do używania o jest świadczenie pieniężne drugiej strony (najemcy, a więc pozwanej) - zapłata umówionego czynszu. Strony umowy ustaliły, że najemca będzie również obowiązany płacić wynajmującemu wynagrodzenie za zużytą energię elektryczną. Strona umowy która spełniła swoje świadczenia w zakresie oddania rzeczy do używania, a nie otrzymała umówionego świadczenia pieniężnego może zatem żądać od drugiej strony uiszczenia należnej kwoty.

Sąd oparł się przy ustalaniu stanu faktycznego na dowodach z dokumentów prywatnych, które nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie powziął co do nich żadnych wątpliwości.

W niniejszej sprawie treść zawartej przez strony umowy pozostawała poza sporem. Pozwana nie podniosła też żadnych merytorycznych argumentów co do treści wystawionych przez powódkę faktur. Zakwestionowała wprawdzie wysokość roszczenia, jednak rozwinięcie tego zarzutu wskazuje, że dotyczy on wyłącznie sposobu wyliczenia odsetek. Jak słusznie wskazuje się w judykaturze, iż ogólnikowe zaprzeczenie twierdzeniom pozwu nie jest skuteczne, gdyż pozwany winien wskazywać fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się nie zgadza (zob. wyrok SN z dnia 9 lipca 2009 r, sygn. akt III CSK 341/08, z dnia 17 lutego 2004 r., sygn. akt III CZP 115/03). Wobec tego trzeba stwierdzić, że pozwana nie zakwestionowała skutecznie prawidłowości wystawionych przez powódkę faktur, toteż Sąd przyjął, że ich treść odpowiada treści zawartej przez strony umowy i ilości zużytej energii.

Strona pozwana podniosła natomiast zarzut spełnienia świadczenia twierdząc, że faktury przedstawione przez stronę powodową zostały uregulowane. Zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodowego wynikającego z art. 6 k.c. to na pozwanej jako stronie która z tych faktów wywodziła skutki prawne ciążył obowiązek procesowy wykazania, iż powód nienależycie spełnił swoje świadczenie. Zdaniem Sądu strona pozwana nie uniosła tego ciężaru dowodu. Nie przedstawiła ona żadnych dowodów na potwierdzenie swojego twierdzenia, chociażby potwierdzeń przelewów, czy też innych dowodów wpłat. Same twierdzenia nie wystarczą, aby skutecznie podnieść zarzut zapłaty, mogący zniweczyć roszczenie powódki.

Ponadto strona pozwana podważyła sposób wyliczenia i skapitalizowania przez pozwaną odsetek od należności głównej dochodzonej pozwem. Jedynym argumentem w tej mierze było jednak odwołanie się do ustalenia przez Sąd wartości przedmiotu sporu. Ustalenie wartości przedmiotu sporu zgodnie z art. 20 k.p.c. nie oznacza jednak, że roszczenie powódki o zapłatę czynszu jest niesłuszne. Zgodnie z art. 20 k.p.c. do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się m.in. odsetek żądanych obok roszczenia głównego. Wartość przedmiotu sporu decyduje o właściwości rzeczowej sądu, opłacie od pozwu czy wynagrodzeniu pełnomocnika, natomiast wydanie takiego postanowienia w żaden sposób nie przesądza o materialnoprawnej zasadności ewentualnego żądania odsetkowego.

Wysokość dochodzonej kwoty powódka oparła na treści faktur, których to pozwana nie kwestionowała. W odniesieniu do czynszu najmu strona powodowa domagała się kwoty 37 629 zł. Powódka przy tym wskazała, że kwota 24 900 zł netto wynikająca z faktury z dnia 13 maja 2014 r. stanowi należność za czynsz za dłuższy okres, a strona pozwana tego nie podważała. Pozostałe faktury opiewają na kwotę miesięcznego czynszu wynikającego z umowy. Poszczególne faktury opiewają na następujące kwoty brutto: 30 627 zł (k. 53), 2214 zł (k.54), 2214 zł (k.55), oraz 2214 zł (k.56). Łączna należność główna za czynsz po zsumowaniu tychże kwot wyniosła 37 269 zł. Powódka z tytułu czynszu domagała się w pozwie kwoty 37 629 zł. Brak jest jednakże stosownych dowodów na zasadność dochodzonej kwoty ponad 37 269 zł. Tym samym Sąd uznał w tym zakresie za bezpodstawne żądanie kwoty przenoszącej wartość wynikającą z faktur.

W zakresie wynagrodzenia za zużytą energię elektryczną powódka żądała kwoty 8586,15 zł. Kwota ta w pełni znajduje odzwierciedlenie po zsumowaniu wszystkich należności z poszczególnych 34 faktur za okres od dnia 31 grudnia 2012 r. do dnia 31 października 2015 r.

Sąd uwzględnił także żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od żądanych kwot. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. odsetki należą się w razie opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Termin wymagalności wynikał z poszczególnych faktur, które określały termin płatności na 14 dni od dnia jej wystawienia. Pozwana nie zapłaciła należności w tym

terminie, a więc od dnia następnego opóźniała się z spełnieniem świadczenia. Jako że stopa odsetek nie była z góry określona, na podstawie art. 481 § 2 k.c. powódce należały się odsetki ustawowe. Przy czym powódka żądała odsetek od należności głównej określonych kwotowo (odsetki skapitalizowane) od dnia następującym po dacie wymagalności każdej z faktur do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz dalszych odsetek określonych procentowo od należności głównej od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Wysokość skapitalizowanych odsetek od należności głównej z tytułu wynagrodzenia za energię elektryczną do dnia 31 grudnia 2015 r. przedstawia się następująco:

Data wystawienia faktury	Kwota	Data wymagalności	Kwota odsetek do dnia 31 grudnia 2015 r.
31.10.2015	168,39 zł	14.11.2015	1,73 zł
30.09.2015	192,15 zł	14.10.2015	3,28 zł
31.08.2015	57,71 zł	14.09.2015	1,37 zł
31.07.2015	126,28 zł	14.08.2015	3,85 zł
30.06.2015	143,26 zł	14.07.2015	5,34 zł
31.05.2015	175,18 zł	15.06.2015	7,64 zł
30.04.2015	205,04 zł	14.05.2015	10,38 zł
31.03.2015	214,55 zł	14.04.2015	12,27 zł
28.02.2015	210,48 zł	14.03.2015	13,47 zł
31.01.2015	268,87 zł	14.02.2015	18,86 zł
31.12.2014	380,22 zł	14.01.2015	29,25 zł
30.11.2014	283,12 zł	15.12.2014	23,91 zł
31.10.2014	281,09 zł	14.11.2014	26,85 zł
30.09.2014	222,70 zł	14.10.2014	23,73 zł
30.08.2014	185,36 zł	15.09.2014	21,66 zł

31.07.2014	159,56 zł	14.08.2014	20,47 zł
30.06.2014	122,89 zł	14.07.2014	17,12 zł
31.05.2014	154,81 zł	14.06.2014	23,22 zł
31.03.2014	270,91 zł	14.04.2014	46,52 zł
28.02.2014	272,26 zł	14.03.2014	49,76 zł
31.01.2014	336,09 zł	14.02.2014	64,78 zł
31.12.2013	328,62 zł	14.01.2014	66,97 zł
30.11.2013	350,34 zł	14.12.2013	75,26 zł
31.10.2013	357,13 zł	14.11.2013	80,54 zł
30.09.2013	258,68 zł	14.10.2013	61,19 zł
31.08.2013	285,16 zł	14.09.2013	70,50 zł
31.07.2013	198,94 zł	14.08.2013	51,38 zł
30.06.2013	211,83 zł	15.07.2013	56,97 zł
31.05.2013	267,51 zł	14.06.2013	74,90 zł
30.04.2013	259,36 zł	14.05.2013	75,48 zł
31.03.2013	306,89 zł	15.04.2013	92,49 zł
28.02.2013	411,45 zł	14.03.2013	128,69 zł
31.01.2013	514,66 zł	14.02.2013	166,10 zł
31.12.2012	404,66 zł	14.01.2013	135,07 zł
SUMA:	8 586,15 zł		1 561,00 zł

Powód żądał kwoty skapitalizowanych odsetek w tej części w kwocie 1557,22 zł i kwota ta , nie wychodząc ponad żądanie mieści się w pełni w sumie odsetek za wskazany okres, tj. kwocie 1561 zł. W dalszej kolejności Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 8586,15 zł liczone od 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty

Wysokość skapitalizowanych odsetek od należności głównej z tytułu czynszu do dnia 31 grudnia 2015 r. przedstawia się następująco:

Data wystawienia faktury	Kwota	Data wymagalności	Kwota odsetek do dnia 31 grudnia 2015 r.
13.05.2014	30 627,00 zł	27.05.2014	4 790,40 zł
12.06.2014	2 214,00 zł	26.06.2014	322,64 zł
8.07.2014	2 214,00 zł	22.07.2014	302,14 zł
8.08.2013	2 214,00 zł	22.08.2014	277,69 zł
SUMA:	37 269,00 zł		5 692,87 zł

Powódka żądała kwoty skapitalizowanych odsetek w tej części w kwocie 5671,42 zł i kwota ta, nie wychodząc ponad żądanie mieści się w pełni w sumie odsetek za wskazany okres, tj. kwocie 5692,87 zł. W dalszej kolejności Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 37 269 zł liczone od 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty

Powódka nadto domagała się zasądzenia dalszych odsetek ustawowych liczonych od dnia wytoczenia powództwa od skapitalizowanych odsetek. W ocenie Sądu powódka był uprawniony do uzyskania takiego świadczenia. Zgodnie bowiem z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Na tej podstawie Sąd orzekł o odsetkach ustawowych od odsetek skapitalizowanych od dnia 12 grudnia 2016 r. tj. daty wniesienia pozwu.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż pozwana pozostaje wobec powódki zobowiązana do zapłaty kwoty 53 083,79 zł na którą składają się należność główna (8 586,15 zł + 37 269,00 zł = 45 855,15 zł) oraz skapitalizowane odsetki w granicach zakreślonych pozwem (1557,22zł + 5671,42 zł = 7 228,64 zł) i w związku z tym orzekł jak w punkcie I wyroku. Konsekwencją tego było oddalenie powództwa w pozostałej części, o czym Sąd orzekł w punkcie II wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie III wyroku odpowiednio do treści art. 100 in fine k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powódka wygrała proces w ponad 99 %, a więc uległa w nieznacznym zakresie. W takim stanie rzeczy sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki zwrot kosztów procesu w całości. Na poniesione przez stronę powodową koszty w łącznej kwocie 7128 zł, składa się kwota 4800 zł uiszczona tytułem wynagrodzenia radcy prawnego [w wysokości określonej na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie

opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 507 ze zm.)], kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz kwota 2311 zł tytułem opłaty od pozwu.

Dowód z przesłuchania stron pominięto, gdyż dotyczył on kwestii nieistotnych dla rozstrzygnięcia, tj. rozmów stron o rozłożeniu należności na raty, które to rozmowy zgodnie z twierdzeniem samej pozwanej, nie zakończyły się dojściem stron do porozumienia i zawarciem stosownej ugody.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)